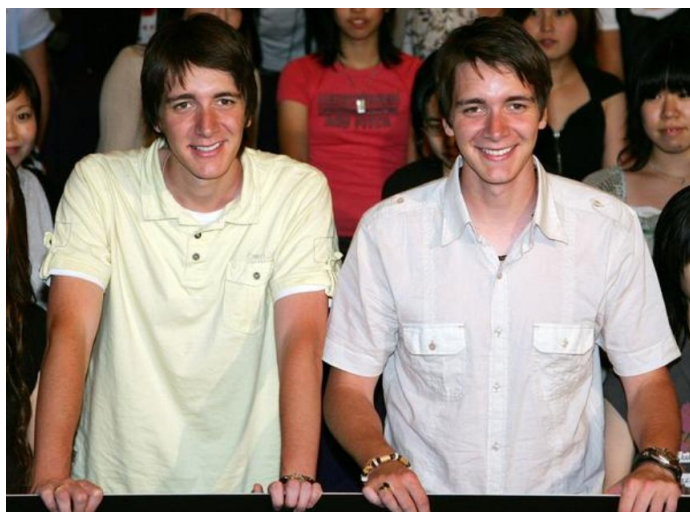

Moški vozi avtomobil. Hiti. Pride do križišča. Moral bi zaviti desno, vendar ima na semaforju pogojno zeleno (svetleča zelena puščica, ki kaže, da lahko zavije desno, če ni prometa na levi). Voznik zavije zelo hitro in nenadoma zagleda kako mu nasproti prihaja tovornjak, ki gre po levem voznem pasu, ker pravkar prehiteva avtobus na desnem voznem pasu. Trk je bil neizogiben. Voznik avtomobila je bil na mestu mrtev.

Istočasno, nekaj sto kilometrov stran, je drugi voznik na podobnem križišču zavil desno. Nenadoma zagleda tovornjak, ki je brez razloga zapeljal na levi vozni pas in ki mu prihaja nasproti z veliko hitrostjo. Trk je bil neizogiben. Voznik avtomobila je umrl.

Kasneje se je izkazalo, da sta bila voznika obeh avtomobilov dvojčka.

Gre za brata, ki sta umrla skorajda v istem trenutku, na skoraj enak način. Razlikovalo ju je nekaj več kot 200 kilometrov prostora. Sicer pa so se ti dogodki zgodili v dveh manjših mestih v Nemčiji.

Zgodba se tukaj ne konča. Voznika obeh tovornih vozil (tovornjaka in poltovornjaka) sta prav tako bila brata, čeprav ne dvojčka. Oba sta preživela. Prvi je trdil, da je prvič v svojem življenju poskušal prehiteti avtobus v križišču, medtem ko drugi ni mogel pojasniti, zakaj je nenadoma s svojim vozilom zapeljal na levo stran.

Tudi tu se zgodba ne konča. Ugotovljeno je bilo, da sta očeta, tako mrtvih kot preživelih bratov, bila pripadnika nemške vojske, ki se je leta 1944 umikala pred zavezniškimi silami. Eden od njih je bil v bitki na Ardenih (Ardennes) ubit v sumljivih okoliščinah - domnevalo se je, da je bil ubit v ti. "prijateljskem ognju" (naboja, ki ga je izstrelil drugi nemški vojak). Drugi vojak (oče bratov, ki sta vozila avtomobile) se je nekaj let po vojni ubil in za sabo pa pustil oprostilno pismo v katerem je priznal, da je v času vojne naredil neodpustljiv zločin, ne da bi pojasnil, kaj točno se je zgodilo. Izkazalo se je, da "grehi očetov padajo na sinove", tako kot to pogosto trdijo člani cerkve.

Ta urbana legenda je ena od tistih, ki so se veliko pripovedovale po vsem svetu, v manjšem obsegu že v davnih osemdesetih letih prejšnjega stoletja. V sebi skriva sporočilo, ki popolnoma ustreza nekomu, ki te želi spreobrniti v vernika in te približati cerkvi. Zato se predpostavlja, da so pripadniki duhovništva raznih ver in religij, zelo pogosto spodbujali nekatere podobne mite (nekateri celo sami izmislili) in jih nato "vrgli v obtok", da bi strah, ki ga te zgodbe izzovejo pri poslušalcih, prisilil mnoge med njimi, da se prek cerkve "približajo Bogu". To je trajalo več stoletij. Nekatere podobne zgodbe so služile kot inspiracija velemojstrom književnosti (npr. Umberto Eco - "Ime rože"), da ustvarijo odlična dela.

Prevzeti deli iz "Dačinih urbanih legend" (nadlanu.com)